

I PER UNA VEGADA VA PAGAR LA PENA

Reunió a Davos

Davos, la reunió del fred, de la inutilitat del poder, de la gasiveria dels riscos respecte als pobres, per una vegada ha estat llavor del que podria ser una nova (i potser la darrera) primavera.

Aquesta vegada Davos no s'ha caracteritzat per prendre mesures que després no es compleixen a favor dels països desvalguts, tampoc ha estat un cant a l'alegria del progrés, ni un rèquiem per l'economia mundial. Aquesta vegada Davos ha presentat al món a Mark Carney, President del Canadà, un líder que ha parlat clar... i francès.

Tots esperàvem Davos com l'aquellarre de Trump. Tenia un bon escenari al que arribava embalat després dels darrers desafiaments. "Aquí ens remata", era el temor de les potències impotents d'Europa. I sí, va intentar-ho. Va ridiculitzar a països i líders, va amenaçar, es va autoproclamar com "el primo de Zumosol" i va fer el ridícul com sempre, però aquesta vegada, sobre les seves paraules flotaven les del President del Canadà.

Sense amenaces, sense crits, Carney va explicar i diagnosticar la situació del món. Un nou món sense els valors que en teoria el mantien homogeni i segur. Una nova realitat on el poder es repartirà segons ambicions i possibilitats materials. Com si diguéssim el que tots ja sabíem i ningú no s'atrevia a explicar. Carney va fer un pas de més. Fotografiada la

realitat va recordar als mandataris terrenals que hi ha una altra solució. Impossible tornar al passat però sí hi ha possibilitats de delimitar el futur que els grans emperadors volen.

Dins la seva paranoia Trump devia ensumar-se alguna cosa perquè tot just l'endemà va retirar la invitació que Els Estats Units d'Amèrica havien fet generosament al petit poble canadenc, per formar part del Club de la Pau (proposta que Canadà hauria rebutjat de totes totes). La resposta de Trump absolutament coherent amb el seu infantilisme ha fet encara més potent el missatge de Carney. "Potser sí que entre tots ens podem enfrontar amb el boig de la corbata", va pensar més d'un polític. "Potser sí que poden", varem pensar la majoria dels que no ens creiem a Trump. Temps al temps.

